

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/178/2020
Identifikačné číslo spisu:	4115225639
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:4115225639.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. T., bývajúceho v Q. F., B. XX, v 2. rade BL PLUS, s.r.o., so sídlom v Prenčove 177, IČO: 50 798 243, zastúpených spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Rybár, proti žalovanej PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, v mene ktorej koná JUDr. Andrea Cviková, o zaplatenie 2.193,86 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9C/454/2015, o dovolaní žalobcu 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. decembra 2019 sp. zn. 25Co/62/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. novembra 2018 č. k. 9C/454/2015-139 vo výroku I. určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX z 27. mája 2011 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou je neplatná. Vo výroku II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.229,42 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.229,42 Eur od 17. augusta 2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol. Vo výroku IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania súdu prvej inštancie a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 12,08 %. V odôvodnení uviedol, že 27. mája 2011 uzatvorili žalobca so žalovanou Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej schválený revolvingový úver vo výške 1.500 Eur, ktorý mal splácať v 42 splátkach po 80,37 Eur s úrokovou sadzbou 70,01 %, RPMN 66,55 %, priemerná RPMN za úver 46,56 %. V ten istý deň zároveň bola uzavretá medzi stranami sporu dohoda o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej bol zamestnávateľ žalobcu povinný vykonávať v prospech žalovanej zrážky zo mzdy dlžníka vo výške 80,37

Eur mesačne s tým, že žalovaná bude mať voči žalobcovi ako dlžníkovi nárok zo zmluvy o revolvingovom úvere na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru.

1.1. Súd prvej inštancie rozhodoval opätovne po tom, čo bol jeho skorší rozsudok z 3. mája 2016 č. k. 9C/454/2015-84 zrušený uznesením Krajského súdu v Nitre z 21. júna 2017 sp. zn. 25Co/690/2016. V intenciách zrušujúceho uznesenia dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, nakoľko je neplatná pre jej neurčitost' podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež pre to, že je formulárová, nebola individuálne dojednaná, keďže žalobca pri jej podpise nemal na výber, jej uzatvorenie si osobitne nevyjednal a nemohol ovplyvniť jej obsah, čo má za následok jej neplatnosť aj podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Rovnako je neplatná aj z dôvodu jej nedostatočnej určitosti v časti zabezpečenej pohľadávky. V samotnej dohode predovšetkým absentuje výška dlžnej sumy. Uvedenie iba čísla zmluvy o úvere, výšky úveru (1.500,- Eur), ktorá výška v konečnom dôsledku ani žalobcovi ku dňu uzavretia dohody vyplatená nebola a uvedenie výšky mesačnej splátky (80,37 Eur), bez celkovej dlžnej sumy dátumu ukončenia zrážok zo mzdy, je podľa súdu prvej inštancie absolútne nepostačujúce a pre určenie platnosti tejto dohody, nedostatočné. Neurčitost' obsahu dohody spočívala v tom, že nebola časovo obmedzená a vzťahovala sa na akékoľvek aj budúce pohľadávky žalovanej až do momentu, keď žalovaná uzná za vhodné oznámiť zamestnávateľovi žalobcu, že pohľadávky sú splatené.

1.2. Súd prvej inštancie zistil, že zmluva o revolvingovom úvere je v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „zákon č. 129/2012“), nakoľko neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, termín konečnej splatnosti úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva obsahuje iba sumu mesačnej splátky bez toho, aby bolo zrejmé, aká časť mesačnej splátky je určená na úhradu istiny, aká časť na úhradu úrokov, prípadne poplatkov. Pre chýbajúce náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ cit. zákona je podľa súdu prvej inštancie poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov.

1.3. Poukázal na to, že žalobca žalovanej zaplatil sumu 4.018,50 Eur a čerpal sumu 1.744,27 Eur, žalobca plnil nad rámec čerpaných prostriedkov, hoci úver je bezúročný a bez poplatkov, a preto vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalobcovi povinný vydať v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozdiel medzi sumou zaplatenou a čerpanou je 2.274,23 Eur, avšak žalobca žiadal vrátiť titulom bezdôvodného obohatenia len sumu 2.193,86 Eur. Žalovaná v konaní vzniesla námietku premĺčania. Súd prvej inštancie pri posudzovaní skutočnosti od kedy v danom prípade začala plynúť dvojročná subjektívna premĺčacia doba pri bezdôvodnom obohatení zobral do úvahy názor odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že pri posudzovaní vedomosti žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, v prospech koho k obohateniu došlo, je potrebné z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka minimálne vychádzať zo dňa, kedy žalobca poukázal žalovanej ako veriteľovi poslednú splátku úveru. Dospel k názoru, že aj keď už pri podpise zmluvy mal žalobca vedomosť o tom, že má zaplatiť sumu istiny z poskytnutej sumy 1.500,- Eur sumu 3.375,57 Eur a ďalšie namietané skutočnosti, subjektívna premĺčacia doba pri bezdôvodnom obohatení nemohla začať plynúť dňom podpisu zmluvy, nakoľko v tom čase ešte k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovanej nedošlo. Žalobca v tom čase nezaplatil žalovanej ešte žiadnu sumu.

1.4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že subjektívna premĺčacia doba začala plynúť splátkou, ktorou bola preplatená istina, a to 7. septembra 2012. Nakoľko žaloba bola na súd podaná 20. augusta 2015, súd prvej inštancie mal za to, že splátky od 7. septembra 2012 do 9. augusta 2013, ktoré už prevyšovali istinu (t. j. poskytnutú pôžičku v sume 1.065,51 Eur) a predstavovali tak už bezdôvodné obohatenie spolu v sume 964,44 Eur (12 x 80,37 Eur), sú premĺčané. S poukazom na uvedené žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.229,42 Eur. Súd prvej inštancie preto žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Vzhľadom k tomu, že žalovaná sa dostala s plnením do omeškania, priznal súd žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy 1.229,42 Eur od 17. augusta 2015 do zaplatenia. O priznaní náhrady trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov konania pomerne rozdelil. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 2.193,86 Eur (100 %) úspešný bol v časti zaplatenia sumy 1.229,42 Eur (56,04 %). Úspech žalovanej bol 43,96 %. Čistý úspech žalobcu je v rozsahu 12,08 % a preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12,08 %.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovanej rozsudkom z 18. decembra 2019 sp. zn. 25Co/62/2019 výrokom I. odvolanie žalobcu 2/ proti II. vyhovujúcemu výroku

rozsudku odmietol. Vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi 1/ v I. výroku zmenil tak, že žalobu zamietol. Výrokom III. napadnutý rozsudok v II. výroku vo vzťahu k žalobcovi 2/ zmenil tak, že žalobu zamietol. Vo výroku IV. rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti v III. výroku vo vzťahu k žalobcovi 2/ potvrdil. Výrokom V. priznal žalovanej voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie o existencii naliehavého právneho záujmu a neplatnosti právneho úkonu nestotožnil. Poukázal na to, že k naliehavému právnemu záujmu sa vyjadril vo svojom zrušujúcom uznesení, v ktorom uviedol, že nemôže byť daný naliehavý právny záujem na určení, keď došlo k plneniu. Na výzvu súdu žalovaná oznámila, že žalobca 14. júla 2015 vykonal poslednú platbu. Došlo k celému plneniu, na základe čoho sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd preto žalobu v napadnutej časti týkajúcej sa neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy zamietol. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého bol predmetný úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., z dôvodu absencie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve. Poukázal na to, že v spise na nachádza na čl. 11 oznámenie veriteľa o schválení úveru z 27. mája 2011. Podľa bodu 7 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere súčasťou zmluvy sú prílohy, okrem iného oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré obsahovalo všetky údaje schváleného úveru, aj konečnú splatnosť úveru. V bode 2.2. zmluvných dojednaní bolo uvedené, že veriteľ je povinný dlžníkovi odoslať oznámenie o schválení úveru, v ktorom bude uvedená výška úveru, splatnosť úveru, výška mesačnej splátky, lehota a podmienky splácania úveru, dátum splatnosti prvej a poslednej splátky, periodicita splátok, celková výška úveru a RPMN. Zmluvné dojednania boli podľa bodu 7. žiadosti/zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou a boli obsiahnuté na zadnej strane žiadosti/zmluvy. Žalobca ich, spolu so žiadosťou/zmluvou a spolu s dohodou o poskytnutí služby, podpísal. Preto mal podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie vyhodnotiť oznámenie veriteľa za súčasť zmluvy. V oznámení je uvedený dátum poslednej splatnosti úveru 14. decembra 2014. Odvolací súd mal za to, že neboli naplnené skutkové tvrdenia súdu prvej inštancie zakladajúce bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Na strane žalovanej nevzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré by mala žalovaná vydať, nakoľko úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Keď nárok nevznikol, nezaoberal sa odvolací súd vznesenou námietkou premlčania. Na základe uvedeného rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil a žalobu zamietol. Z uvedených dôvodov potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, aj keď z iných právnych dôvodov. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z dôvodu, že žalovaná bola v konaní o neplatnosť určenia dohody o zrážkach zo mzdy úspešná. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi 2/ v plnom rozsahu. Žalovaná bola úspešná v uplatnenej sume 2.193,86 Eur, žaloba bola zamietnutá.

2.1. Žalobca D. T. v priebehu odvolacieho konania podal návrh na zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu singulárnej sukcesie (zmluvy o postúpení pohľadávky) a vzhľadom na splnenie zákonných podmienok predpokladaných § 80 CSP uznesením zo dňa 28.11.2019 č. k. 25Co/62/2019-230 rozhodol, že pôvodný žalobca z konania vystúpi a na jeho miesto vstúpi obchodná spoločnosť BL PLUS, s.r.o., so sídlom v Prenčove 177, IČO: 50 798 243. Tým sa spoločnosť BL Plus s.r.o. stala stranou sporu na strane žalobcu v časti uplatnenej sumy 2 193,86 a pôvodný žalobca D. T. zostal stranou sporu v časti určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy.

3. Žalobca 2/ podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie v rozsahu jeho III. až V. výroku, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Namieta, že odvolací súd aj napriek svojej povinnosti ex offio skúmať všetky podstatné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci so spotrebiteľským prvkom, nezaoberal sa všetkými skutočnosťami, v dôsledku ktorých mohlo dôjsť na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, čím mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom odoprel jemu patriace procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva žalobcu 2/ na spravodlivý proces. Odvolací súd podľa žalobcu 2/ nevykonával komplexnú kontrolu zmluvných podmienok, pre ktoré by predmetnú úverovú zmluvu bolo možné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Má za to, že predmetná úverová zmluva trpí minimálne deviatimi ďalšími vadami, pre ktoré žalovaná nemala akýkoľvek právny nárok na plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov. Namieta nesprávnosť a nezákonnosť výroku o náhrade trov konania z dôvodu, že súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol nesprávne. Navrhuje zmeniť rozsudok odvolacieho súdu tak, že

žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 2.193,86 Eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.193,86 Eur od 17. augusta 2015 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a žalobcovi 2/ priznať náhradu trov konania v plnom rozsahu, alternatívne navrhuje zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalobcu 2/ ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolaací súd“) predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovolaniím) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou odvolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku ďalej „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolaací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Pokiaľ žalobca 2/ tvrdí, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu má vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd na úvod svojich úvah, ktoré ho viedli k záveru, že dovolanie žalobcu 2/ je potrebné odmietnuť, poznamenáva, že z hľadiska prípustnosti dovolania z dôvodu vady konania podľa uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnomu názoru dospel dovolací súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť (a zároveň dôvodnosť) dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že sudy po vykonaní dôkazov a ich

vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Pod ustanovením § 420 písm. f/ CSP koncipovaným porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká zákonnému procesnoprávnemu rozmeru, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba považovať aj taký postup súdu, ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti, keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody, alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

12. Obdobne ako v skutkovej oblasti, i v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú podobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodovania, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež i zásadami spravodlivého procesu.

13. Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019) vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu 2/ na spravodlivý proces. Rozsudok odvolacieho súdu podrobne uvádza, prečo súd žalobe nevyhovел a rovnako uviedol, prečo priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa vysporiadal vo svojom odôvodnení so všetkými podstatnými námietkami, podrobne v odôvodnení rozsudku vysvetlil, prečo sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého bol predmetný úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko v zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru, a to z dôvodu, že v spise sa nachádza na č. 1. 11 oznámenie veriteľa o schválení úveru z 27. mája 2011. Odvolací súd mal za to, že neboli naplnené skutkové tvrdenia súdu prvej inštancie zakladajúce bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalobca 2/ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

15. Zhodnotiac obsah dovolania žalobcu možno opodstatnene zrekapitulovať, že základom jeho dovolacej argumentácie je jeho nesúhlas s právnym posúdením veci.

15.1. Žalobca namieta, že odvolací súd aj napriek svojej povinnosti ex offio skúmať všetky podstatné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci so spotrebiteľským prvkom, nezaoberal sa všetkými skutočnosťami, v dôsledku ktorých mohlo dôjsť na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu a nevykonala komplexnú kontrolu zmluvných podmienok a podstatných náležitostí úverovej zmluvy uzatvorenej so žalovanou jeho právnym predchodcom, pre absenciu ktorých by predmetnú úverovú zmluvu bolo možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Má za to, že predmetná úverová zmluva trpí minimálne deviatimi vadami (absenciou podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere

podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.), ktoré následne právne rozoberá, pre ktoré žalovaná podľa jeho názoru nemala akýkoľvek právny nárok na plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov.

16. Vychádzajúc z konštatovaného v predchádzajúcom bode je zrejmé, že žalobca - z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) - vyvodzuje procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP predovšetkým z právnych záverov súdov oboch inštancií, na ktorých založili svoje rozhodnutia. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na názore, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/4/2020).

17. Pokiaľ dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie veci, dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že pri posudzovaní, či došlo postupom odvolacieho súdu k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, sa nemôže zaoberať vecnou správnosťou právnych záverov v ňom obsiahnutých, navyše ak dovolateľ náležitým spôsobom nekonkretizuje relevantnú právnu otázku (§ 421 ods. 1 CSP). K uvedenému dovolací súd dodáva, že sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

18. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď. aj R 24/2017).

19 Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (napr. sp. zn. IV. ÚS 150/03, sp. zn. I. ÚS 301/06).

20. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.